

El Barça va el primer, però...

¿Què li pot fer perdre la lliga?

EL TEMPS ha adreçat a diversos barcelonistes la següent qüestió: ¿Què pot impedir que el Barça sigui campió de lliga aquest any? La pregunta sembla tenir poc sentit en un context de triomfs blau-granes, però la història ens ensenya que més val guardar l'eufòria per al final.

Des de l'afer Di Stefano fins la trepitjada de Stoitxkov, la història del club de futbol Barcelona és plena d'incidents, molts d'ells extraesportius, com el segrestament de Quini, que han impedit que l'equip es proclamés campió de lliga, sense dubte el guardó més desitjat tant per l'afició com per la direcció i els jugadors. Per a guanyar la lliga no hi ha prou amb tenir el millor equip, això és el que han après els socis de l'entitat després d'anys i anys de patiment.

Ferran Torrent, periodista i escriptor.

Res no pot impedir la victòria. L'únic que podria fer-ho és el Reial Madrid i ja veiem com està. El Barça només depèn d'ell mateix. La clau és que Cruyff ha sabut canviar la mentalitat i traure'n l'estigma d'equip que està sempre prop de la victòria i no l'aconsegueix. També la presència basca a l'equip és important; són els qui més es poden identificar amb la filosofia del Barça, més que el clan argentí, per exemple.

Jaume Ramon, portaveu de l'Associació de Veterans del Barça

¿Què pot impedir que el Barça guanyi la lliga? Molt fàcil: que el futbol no és una ciència exacta i el que, de vegades, allò que sembla molt clar que succeeixi acaba per no succeir per motius diversos i imprevistos.

Jordi Planas, ex-jugador del FC Barcelona.

Si mirem la lògica és impossible que aquest any se'ns escapi la lliga, però sempre poden passar coses rares. El més important que tenim aquest any és una plantilla motivada per a triomfar.

Cassen, humorista.

Tal i com estan les coses, l'únic que podria impedir que el Barça guanyés la

Una plantilla massa curta és el major problema del Barça en aquesta lliga.

lliga és que tingués més lesionats. Quant al tema dels càstigs, penso que si no se'ls busquen no n'hi ha, i així de clar. Si el Stoitxkov no hagués trepitjat l'àrbitre, no hauria tingut cap problema, una altra cosa és discutir la justícia de la sanció. Però no hi ha sanció sense falta.

Jordi Vendrell, conductor del programa *L'orquestra* a Catalunya Ràdio.

La conjura blanca, que també és negra i roquigualda.

Jaume Lorés, filòsof i escriptor.

El mateix Barça. També la falsa genialitat de Cruyff. Tot va massa bé. No pot ser. Alguna cosa ha de passar.

Leslie, cantant dels Sirex.

Jo espero que aquest any sí que guanyarem la lliga. Hi ha un equip amb moltes ganes. Pensàvem que la lesió del Koeman ho faria trontollar tot i ens vam equivocar: l'equip continua tan bé o millor que abans. S'ha de menysprear el

factor bona sort i mala sort, s'ha de jugar bé i prou. Un altre punt molt bo és que últimament es va revalorant la pedrera, de manera que la solidesa de l'equip no depèn d'un parell de figures estrangeres.

Josep Torrent, subdirector del diari *Levante*.

L'únic que impediria al Barça guanyar la lliga és la seva maledicció. Objectivament té totes les cartes, encara que de vegades alguns senyors tractin d'impedir-ho, com és el cas recent de la sanció a Stoitskov.

Sport.

El mateix Barça. Es tracta del problema de la confiança i la desconfiança. D'altra banda, l'equip ha demostrat que pot resistir molt bé els cops arbitrals i els altres.

Jaume Sobrequés, diputat al Parlament de Catalunya pel PSC.

Els únics factors en contra del Barça aquest any són les dificultats tradicionals: l'increment de les lesions combinat amb una persecució arbitral i de la federació de futbol. Són factors que si es

Una història adversa

Quan es parla de la dimensió política del Barça, es posa èmfasi només en allò que ha significat per als barcelonistes i catalans. Sovint, s'oblida que això últim només ha estat possible precisament per una situació autoritària que, en posar traves a l'expressió normal dels sentiments i opinions, els orientava cap a indrets com el terreny esportiu on es podien manifestar més obertament. La dimensió política del Barça és, així, conseqüència directa de les accions d'aquells que la critiquen; per a ells el Barça té també tot un significat extraesportiu i ho han demostrat.

En els primers anys de la posguerra el règim ja va nomenar el general Enrique Pineyro com a president del club per a tenir una espècie de virregnat a can Barça. Més tard, arran d'una eliminatòria de copa jugada el 1943 al camp de les corts, en què va guanyar el Barça al Madrid per 3 a 0, es va organitzar una campanya de premsa per qualificar el Barça de separatista. ¿El pecat? Haver xiulat al *realíssimo*. A més, el Barça va tenir multa. En el partit de tornada els incidents es van repetir a la inversa, la conseqüència va ser una multa de 25.000 pessetes al Reial Madrid i 25.000 més al Barça.

Quan el Barça va voler fer-se amb els serveis d'un dels millors jugadors del moment, Alfredo di Stefano, va iniciar contactes amb el club River Plate de Buenos Aires i va adquirir els drets del jugador. Di Stefano va venir a Barcelona i fins i tot va jugar alguns partits amistosos, però el Madrid en una operació pseudo-legal, a través de Raimundo Saporta, va aconseguir dur el jugador al Reial Madrid.

En principi es va decidir que Di Stefano jugaria dos anys en cada equip, però el Barça no va acceptar-ho i va demanar al Madrid que li reintegrés els diners que havia invertit en l'operació. No cal recordar que amb Di Stefano es va iniciar l'era d'or del Reial Madrid.

L'arbitratge del col·legiat Guruceta el 1970 en uns quarts de final de copa, en pitjar una claríssima falta com a penal a favor del Reial Madrid, va fer que el Barça el recusés durant 14 anys. D'altra banda, només els anys que Plaza ha estat contrarrestat en el Comitè Nacional d'Arbitres, han guanyat la lliga equips diferents al Madrid.

D. UMBERT

Tete Montoliu, jazzman.

L'únic que podria impedir que el Barça guanyés aquest any la lliga és el mateix que ho ha impedit sempre: el centralisme.

Jaume Perich, humorista.

Probablement el mateix Barça. No sé com s'ho fa, però cada any perd la lliga ell solet.

Miquel Rico, director adjunt del diari

donessin tots dos durant molt de temps podrien afectar el potencial de l'equip i posar en perill la lliga (fins ara els dos factors s'han combinat però per poc temps).

Enric Lacalle, portaveu del grup Popular a l'Ajuntament de Barcelona.

Diverses coses podrien impedir que el Barça guanyés aquest any la lliga: que continuessin els arbitratges pèssims en contra, les sancions com les del cas

Jaume Lorés, Jaume Perich, Tete Montoliu i Ferran Torrent.

D UMBERT / JORDI MORERA

Stoixkov i que es lesionessin jugadors com Zubizarreta, Bakero, Amor i Eusebio. Tenim una bona pedrera però l'experiència dels jugadors esmentats és molt important.

Però hi ha un factor també molt important, es tracta de la pressió psicològica a la plantilla per part de la premsa. Només el consell moderat i seré de programes com *La barberia* (tertúlia barcelonista a TVE 2) poden ser útils.

Josep Vicent Alexandre, cap d'esports de TVV.

El mateix Barça, si fa alguna animalada, podria ser un impediment. No veig que enguany els factors externs puguin incidir massa en el Barça.

Eduard Berraondo, periodista esportiu de TV3.

Jo crec que no la perdre, la lliga. El Barça aquest any és com algú que va a fer-se un electrocardiograma que li surt bé i que, a més, li demanen fer altres proves i ¡les venç totes! Després de les lesions de tres titulars i la sanció a Stoixkov, res no pot aturar el Barça.

Francesc Serra, responsable d'organització de l'ADOC (Associació per la Delegació Olímpica de Catalunya).

En principi, res, però vull constatar que la lliga de què em parles no és la catalana. Mentrestant és molt desitjable que un club català guanyi la competició en què juga.

Albert Punsola

Plantilla massa curta

Si a la lliga espanyola de futbol no hi hagués el Real Madrid, ¿El Barça en seria l'amo? Això ho haurien de contestar els qui durant molts anys han ajudat els triomfs blancs. Perquè a hores d'ara, amb més de seixanta anys de campionats oficials en el futbol espanyol, només un ximple pot creure que hi ha hagut sempre joc net i que les copes que omplen les vitrines del Bernabeu són la conseqüència només de la bona organització social i dels bons resultats esportius. Tot ajuda, i els poders fàctics que sempre han dirigit, i continuen dirigint, l'esport espanyol, també han tingut alguna cosa a dir.

Fet aquest preàmbul, no vull caure en el tòpic de repetir que el Barça només serà campió si Déu ho vol, que en matèria esportiva es podria transcriure pel corresponent "si el Madrid ho vol". L'avantatge que porta l'equip blau-grana i la solidesa del seu joc fan que qualsevol intriga desestabilitzadora estigui condemnada al fracàs. Fins ara hem vist arbitratges esfereïdors, lesions i l'expulsió de Stoixkov, i, malgrat tot, l'equip rutila.

Cenyint-nos als aspectes esportius, només hi ha una cosa que pot fer que el Barça encara hagi de suar per conquerir el títol: la curtetat i la descompensació de la seva plantilla. Els qui van aplaudir que el club traspassés Milla, Roberto i Valverde l'estiu passat, hauran de començar a admetre que no hi haurà prou recanvis per afrontar els compromisos.

La Supercopa, posem-ne per cas, el Barça la va haver de llançar per manca de plantilla.

Amb l'expulsió de Stoixkov i la irregularitat (i potser desmoralització) de Julio Salinas, l'equip juga sense pràcticament cap home-gol, i això s'acusa: davant la Reial Societat, les bones jugades de Goikoetxea, Soler, Eusebio i Amor, no van ser prou per guanyar el partit, per manca de remat.

Falten davanters i, en canvi sobren defenses, perquè López Rekarte, Julio Alberto, Sergi i Urbano estan condemnats a no jugar mai. El mateix Alexanko no era el suplent natural de Koeman (Cruyff va demanar amb urgència el fitxatge del danès Molby) i només la posició intransigent de Núñez va fer tornar el vell capità a l'equip.

Mentre el Milà ja ha guanyat dos títols europeus aquesta temporada, el Barça es veu obligat a concentrar tots els seus objectius en la lliga, precisament per manca de jugadors i perquè els que té en excés, no li són útils. Això em fa més por que les decisions dels arbitres i les dels comitès de la federació espanyola, organisme que Núñez va tractar de controlar i va sortir-ne amb la cua entre les cames.

Enric Bañeres,
redactor en cap de La Vanguardia